

45

Betænkning

over

**forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje.
(Udvidelse af antallet af dommere i Højesteret m. m.).**

(Afgivet af folketingets udvalg den 17. marts 1953).

Udvalget har holdt 4 møder og har herunder haft samråd med justitsministeren. Man har fra ministeren modtaget den som bilag optrykte besvarelse på spørgsmål stillet af udvalget.

Der har indenfor udvalget hersket forskellige opfattelser med hensyn til, hvorvidt det i § 2, stk. 2, omhandlede antal på mindst 5 dommere ikke burde forhøjes til 7. Når udvalget dog mener at kunne indstille lovforslaget til vedtagelse, også for så vidt angår § 2, stk. 2, er det udfra det synspunkt, at Højesteret herved får lettere adgang til at lade et større antal dommere deltage i afgørelsen af sager, der dels er af principiel betydning og dels af afgørende betydning for en af parternes velfærd, og hvor pådømmelsen ved landsretten og ved underretten har vist, at dommerne er nået til forskellige resultater.

Udvalget har drøftet med justitsministeren, om det var muligt at finde et kriterium for, når sagerne skulle pådømmes af et større antal dommere, men udvalget er afstået fra at søge spørgsmålet løst ad denne vej, og i stedet for overlades det til Højesteret selv

at finde frem til en ordning, der tager hensyn til de foran anførte synspunkter.

Udvalget har af justitsministerens udtalelser i mødet fået den opfattelse, at det ikke er Højesterets mening, at der knyttes faste dommere til de 2 afdelinger, som tænkes etableret, og udvalget har lagt megen vægt på, at dommerne skifter mellem afdelingerne.

Udvalget har rejst spørgsmål, der vedrører retsplejeloven, selvom de ikke omfattes af lovforslaget.

Det ene vedrører retsplejeudvalgets fortsatte eksistens, hvorom udvalget har henstillet til justitsministerens overvejelse at tage spørgsmålet op ved en senere revision af retsplejeloven.

Et andet spørgsmål, der har været rejst og drøftet, er, hvorvidt det er rimeligt at opretholde højesteretssagførerprøven, og det har navnlig været fremhævet, at denne prøve i bedste fald kun giver en bedømmelse af vedkommende sagførers evne til at procedere, medens den ikke kan give nogen sikker vejledning om sagførerens egnethed på en lang række vigtige områder